

CERCANT LOLA PALAU

JOSEP MARIA SOLÀ

Feia dies que la buscava i no hi havia manera de trobar-la. Em van dir que ho provés a Google, i em van sortir tres Loles Palau: una noia que corria maratons, una senyora de noranta anys que vivia a Sant Cugat i, finalment, se m'apareixia com a Dolors Palau González de Quijano, la muller del nostre Alexandre de Riquer (una filla d'indians tornats de Puerto Rico), amb qui va tenir nou fills (i a qui sempre anomenaren Lolita).

Cercava l'autora d'un recull de deu relats que inaugurava un nou segell d'Edicions de l'Albí (la col·lecció es diu «Altres veus, altres àmbits», en un bonic homenatge a la primera novel·la de Truman Capote), un recull insòlit que portava per títol *Que Déu ens agafi confessats*, i un subtítol encara

més agosarat: *El Deu Manaments, revisitats*. Es tracta d'escriure, una altra vegada, sobre els deu manaments de la llei de Déu des d'una perspectiva del segle XXI, rabiosament contemporània, amb un to desenfadat, irònic i fins i tot, a vegades, dramàtic. La coberta, obra de l'artista Jordi Mestres, mostra, amb un punt d'irreverència, un fotograma sèpia d'una pel·lícula muda i eròtica dels anys vint intitulada *El confesor* (diuen que el film formava part de la col·lecció privada de pel·lícules pornogràfiques del rei Alfons XIII). Em van agradar tant, aquests relats, que vaig començar a buscar l'autora per tot arreu, per si havia publicat alguna cosa més, i la veritat és que no la trobava enlloc. Finalment, un matí, davant del mirall, em vaig posar a riure fins a les llàgrimes perquè, de sobte, havia recordat l'encàrrec que m'havia fet el meu editor, Jaume Huch, mesos enrere, d'escriure un petit relat sobre el quart manament de la llei de Déu.

Llavors vaig poder reconstruir tot el trencaclosques: Lola Palau és el nom d'un nou col·lectiu literari format per vuit narradors i dues narradores del centre de Catalunya; per ordre alfabètic de cognom són: Llorenç Capdevila, David Clusellas, Jordi Cussà, Pilar Duocastella, Jordi Estrada, Pep Garcia, M. Dolors Guàrdia, Joan Pinyol, Antoni Pladevall i Josep Maria Solà. O sigui, una esplèndida representació de talent literari del Bages, del Berguedà, de l'Anoia, de Solsona, d'Osona i de l'Alta Segarra: la majoria d'ells, esclar, ja formaven

part dels anomenats Narradors Centrals, que ens havien ofert fins ara dos reculls de narracions: *De tot cor* (2012, variacions sobre el tema de l'amor) i *Tot és possible* (2014, variacions sobre el tema de la llibertat). Aquesta primera aventura de Lola Palau no hagués estat possible sense el coratge i la il·lusió d'un dels millors editors de la Catalunya central: em refereixo a Jaume Huch (creador d'Edicions de l'Albí), poeta, editor i amic de l'ànima.

La presentació pública del llibre *Que Déu ens agafi confessats* va ser el passat 6 de setembre a Manresa i, l'endemà, a la Setmana del Llibre en Català, a Barcelona. Més tard, el 29 de setembre, es va presentar a Igualada, a la plaça de Cal Font, dins el marc del 7è Mercat de Lletres. I la presentació a Calaf serà el proper dimecres 20 de març, a dos quarts de vuit del vespre, a la Biblioteca de Calaf, dins del Club de Lectura; o sigui, que hi podeu venir tot havent-vos llegit el llibre, o amb el llibre per estrenar: de les dues maneres hi passareu una estona molt agradable parlant amb una bona representació dels escriptors que formen aquest col·lectiu anomenat Lola Palau. Afegim, per acabar, que el segon volum que sortirà a la llum properament dins la Col·lecció «Altres veus, altres àmbits», serà una reedició del llibre d'Alexandre de Riquer, *Quan jo era noi*, amb el català actualitzat i amb els dibuixos de l'autor (recordem que fins ara es podia trobar l'edició facsímil que en va fer l'Ajuntament de Calaf el 2006).